

ฟัง เสียง คนอื่น:

ในความเงียบที่ไร้เสียงของเธอ
ห้วงกว้างของความว่างเปล่าที่ไม่ว่างเปล่า
มันอัดแน่นไปด้วยเสียงที่ปราศจากเสียง
ตัวตนของผู้คนที่ไร้ตัวตน
กลืนเหงื่อ ไคล คาว คราบ อาจมที่ไร้กลิ่น
สุข ทุกข์ ดี เลว ขาว ดำ เทา
หัวเราะ ร้องไห้ เย้ยหยัน ระทม สอดเสียงประสาน
แข็งแกร่ง เปราะบาง ละมุน หยาบกร้านผิวสัมผัสที่ไร้สัมผัส
นี่คือเวลาของเธอ นี่คือน้ำที่ของเธอ คนหนุ่มสาว
จงขีดเขียนและขับร้องบทเพลงชีวิตจากนัยตาที่เธอเห็น
จงฟังเสียงที่ไร้เสียง จากคนต่างที่เธอได้ยิน
จงฟังเสียงที่เป็นส่วนหนึ่งของเธอ

ฟัง ความ นอกบรรทัด:

ใครมันจะมาฟังเสียงของพวกเรา
คนที่มันบอกว่าฉลาด เขลา โง่ บรรลีย์ ไร้การศึกษา
ขัดขวาง กีดกัน กรีดร้อง คนทุเรศทุรัง
ตัวปัญหา ไอ้พวกก่อกวน ที่ใครต่างเบือนหน้าหนี
นี่ไง...ใครมันจะมาฟังเสียงของพวกเรา

ไอ้หนุ่มสาวมันเคยเข้ามาไถ่ถาม
อยู่ยังไง สบายดีไหม ชัดๆ เขียนๆ ถ่ายรูป บันทึกเสียง
มันเอาเราไปเล่า ไปพูด ไปเขียน ไปรำเรียน
เอาเศษเสี้ยวชีวิต เอาเสียง ไปใส่ตัวอักษร
มันพำเพื่อพรรณนา วิเคราะห์หิวแคะ
วิพากษ์ ขี้ ขยำ จนปรุปรุน
เห็นนั่นไหมที่ระหว่างบรรทัดมันมีอะไร

มันมีชีวิต มีจิตใจ มันมีซุ่มเสียงของผู้คน
นี่ไง...พวกมันเคยมาฟังเสียงของพวกเรา

อาทิตยลับ ดาวดับ พระจันทร์เคลื่อน
หนุ่มสาวสมหวังกับปริญญาและยศใหญ่
เสียงของเราถูกผนึกอยู่ในชั้นวางหนังสือ
นอนนิ่งรอหนุ่มสาวพวกต่อไปและต่อไป

อยู่ตรงนี้ไว้ อยู่ตรงนี้ พวกเราอยู่ตรงนี้
กูร้องส่งเสียงเพียงแผ่วผ่านนัยแววตา
ถีบไกลสุดกำลังอย่างสยบยอม
หายใจรินห่มอากาศผืนเดียวกัน
อยู่ในโลกความจริงที่นอกเล่ม
มันเดือดดาลเกินอักษรจะพรรณนา
อยู่ตรงนี้ ที่ตรงนี้ ได้ยินไหม
หนุ่มสาวได้ยินไหม

ฟัง เพลง uss เพลงชีวิต:

ใครมันจะไปได้ยิน เมื่อมหรสพมันจบลงไปแล้ว
เห็นแต่ความมืด ที่กำลังกินความสว่าง
มีแต่ความเงียบ ที่กำลังกลืนเสียงปรบมือที่ตั้งอยู่เมื่อครู่
ละครสมมุติมันจบลงไปแล้ว

...

ข้างนอกนั้น ที่ข้างนอกนั้น
เพลงละครชีวิตน้ำเน่ายังไม่เคยหยุดบรรเลง
มันสอดแทรกสีล้น มันเสียดสีเสียงประสานอย่างเมามัน ดุดัน และเร้าใจ
บ้างก็กลมกลืน บ้างก็กัดกัน กัดกัน จนบิดเพี้ยน
ที่ตรงนั้นมันก็คือเสียง ที่ตรงนี้มันก็คือเสียง
เสียงเพลงชีวิต เพลงชีวิตของผู้คนที่ร่วมกันบรรเลง
ฟังสิฟัง หนุ่มสาวเอ๋ย ฟังสิฟัง

ผู้เขียน
เชาวน์มนัส ประภักดิ์